

PÁL SÁNDOR

Körút

Fél évig nem volt elem a falióránkban, és én folyton féltem, hogy mire hazaérek az albérletünkbe, máshol állnak majd a mutatók. Azt hiszem abban reménykedtem, hogy egyszer csak nem tudok bemenni, és felháborodva kérdezi majd egy idegen nő, hogy kimaga, mitakar, és hívomarendőrséget, utóbbit már üvölti. Akkor abban a pár másodpercben és izzadságszagban elfelejteném, amikor az órakattogás nélküli csendben a homlokom a kulcsontodhoz, vagy a hasadhoz, meg hogy hiába nyitunk egybe két üres lakást szájon át, még nem biztos, hogy huzat lesz.

toldalékdal

Aztán mire elemet vettem volna az órába, elvitték, sosem láttam többet, pedig már megszoktam, hogy kilencötvenegy.

Csarnokvíz

„Szívünk megremeg.”

P. J.

Derült éjszaka volt és baromi meleg, egy antikiklon határozta meg az időjárást. Nevettél ezen amikor mondtam, meg azon is, hogy olyanok a szemeink, mint a tavak, néha beljük fullad egy-két ember és csak sejteni lehet, hogy mi van bennük.

Aztán kérdezted, hogy két vagy inkább négy tó hogy tud kapcsolatba lépni, én meg mondtam hogy valami folyóval, vagy végső esetben csatornával, vagy pedig eleve egyek, csak máshogy lettek elnevezve, de azok már a tengerek, vagy inkább az óceánok. És erre mondtad, hogy a halász a kulcs, a ladikjával, a hálójával és a halaival, én meg mondtam, hogy tudom és arra gondoltam, hogy nem tudok úszni és arra még, hogy hiába engedek tele egy kádat a szemed vizével, nem láthatok úgy, mint te.

Mese

Képzeld el kondenzcsíkok nélkül az eget, anyajegyek nélkül az arcomat, galambszar nélkül a gangot. Képzeld el, hogy minden tiszta lenne, nem kéne erőlködni, hogy ne figyeljünk oda rá. Romos házaknál sétálnánk, és mindenki tudná, hogy a tűzfal csupaszága egy nagyobb bérház oldalán halott házak árnyéka, és nem kéne túlsúlyos szavakat mondanom, hogy kimérjem a távolságot köztünk. Elmesélném a nő történetét, akinek akkor hallod az igazi hangját, ha köhög. Aztán tollat adnék a kezedbe és megkérnélek, hogy firkálj össze.

Térkép

A fokozatosság nekünk sosem ment. Le-föl ugrálni mondjuk kettesével, vagy órákig állni csak egy fokon. Én nem akartam tudni a neved, sőt szerettem volna, ha te sem az enyémet. Nem akartam, hogy olyanokra emlékezz, hogy sosem tudtam kézenállni például, még bordásfalnál sem, és hogy egyszer fejenállásnál megroppant a gerincem. A feledékeny emberek mindig érdekesek, mindent széthagynak, nem emlékeznek névre, arcra, megfoghatatlanok, mint egy idegen. Ezt még nem mondtam, de jobb, ha tudod, hogy azért, hogy ne kelljen emlékezni, az ember azért, mint a laptop, menti, és aztán nem nyitja meg többet. Törölni nem, és különben is, aki egyedül van úgyis arra vár, hogy egyedül lehessen, még tovább. Az anyajegyeid mind pontosak voltak. Azok is, amiket én rajzoltam és azok is, amik kinőttek vagy odatapadtak. Mint egy térkép, amin elmagyarázod egy idegennek, hol mi van, hová lehet jutni ha érrefelé, mit bontottak le és mit építenek. *Lassan, centinként, szinte észrevétlen.*